

тѣглимъ на върха на планината. Въ това врѣме троица отъ другаритѣ ни се изгубиха. Останахме само четирма. Прѣди 3 деня сполучихме да прѣминемъ границата и до днесъ стоимъ тука, за да се нѣкакъ по-окопитемъ, братко! Заприличали сме на мършави вълци.

— Дали е дошло врѣме да се занимае външния свѣтъ нѣкакъ по-сириозно съ сѣдбата на нашата клета Бѣлгария? Дали е вече обърнато вниманието му? запитахъ го.

— Какво да ти кажа, брате, захвана той. Тъкмо тогава, когато сръбското правителство обѣщаваше да послѣдва четитѣ, тъкмо тогава кралъ Миланъ намѣрилъ да се жене. Въ Сърбия велика свадба. Смѣшно наистина. Тозъ, който стои на прага на ада, не вижда, незабѣлѣзва, или по-добрѣ, не иска да види тѣглилата и охканията на страдающитѣ, та камо ли една Англия или която и да е друга велика държава, може да бжде въ положение на работата! Който го боли, той знае какво нѣщо е болѣжка.

— Не е ли за чудо, Петре, дѣто дойдохме да помагаме на измѣченитѣ брача? Тѣжко и горко на тоя, който е принуденъ да чѣка помощъ отъ народъ, който носи изгнили сѣрдца!

Петъръ ми забѣлѣза да не говоря повече по сѣщия адресъ. Възможно било да се произведе и нѣкой скандалъ

На другия день, хванахме кола и отпѣтувахме за Шабаци. Не бѣше повече отъ 25 30 к. м. Минахме покрай 3 ханчета. Прислужниците въ тѣхъ бѣха все жени, които най-любезно приемаха своитѣ гости.

— Видишъ ли, казвамъ на Петъръ, пѣтя на прогреса, както се разбира, сега за сега е единъ и сѣщъ. Въ Румания разврата е достигналъ една висока точка, а Сърбия крачи съ исполински стѣпки къмъ него. Не показва ли това, че и Сърбия е вече една отпаднала, оголена, въобще за съжаление страна, и то именно сега. когато тя се ползува съ политическа свобода? Значи въ сегашно врѣме една такава свобода,